

Sygn. akt VIII U 177/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 maja 2013 r.

Sąd Okręgowy w Gdańsku

VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA w SO w Gdańsku Hanna Witkowska-Zalewska

Protokolant: st. sekr. sądowy Iwona Lawrenc

po rozpoznaniu w dniu 14 maja 2013 r. w Gdańsku

sprawy J. D.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania J. D.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

z dnia 17 grudnia 2012 r. nr (...)

1. zmienia zaskarżoną decyzję i przyznaje J. D. prawo do emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach poczynając od dnia 01 stycznia 2013r.
2. w pozostałym zakresie odwołanie oddala,
3. ustala, iż Zakład Ubezpieczeń Społecznych nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

/na oryginale właściwy podpis/

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 17 grudnia 2012 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. odmówił ubezpieczonemu J. D. prawa do emerytury z uwagi na to, że nie rozwiązał stosunku pracy oraz udowodnił 11 lat, 10 miesięcy i 14 dni okresów pracy w warunkach szczególnych z wymaganych 15 lat.

Do stażu pracy w warunkach szczególnych organ nie zaliczył okresu zatrudnienia od 21 maja 1969 r. do 30 listopada 1969 r., od 1 kwietnia 1970 r. do 31 października 1970 r. oraz od 13 września 1971 r. do 24 listopada 1973 r., ponieważ na podstawie przedstawionego materiału dowodowego nie był w stanie stwierdzić, czy wykonywana przez niego praca była świadczona stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Ubezpieczony odwołał się od powyższej decyzji wnosząc o jej zmianę poprzez przyznanie mu prawa do emerytury. Rozstrzygnięciu organu rentowego zarzucił naruszenie prawa materialnego tj. § 2 ust. 2 oraz § 4 rozporządzenia

Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, poprzez błędną wykładnię, a w konsekwencji wadliwe zastosowanie.

W uzasadnieniu ubezpieczony wskazał, że w spornych okresach pracował w (...) Przedsiębiorstwie (...) na stanowisku popielarza, które należy do prac w warunkach szczególnych zgodnie z Wykazem A Dział V poz. 18 pkt 1 załącznika nr 1 do zarządzenia nr 9 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych (stanowisko: palacz pieców do wypalania). Na tę okoliczność wniósł o dopuszczenie dowodu z zeznań świadków S. S. (1) i K. H..

Następnie ubezpieczony wskazał, że od dnia 1 czerwca 1983 r., tj. z datą uzyskania uprawnień do kierowania ciągnikiem rolniczym – prawo jazdy kat. T, rozpoczął prace na stanowisku traktorzysty w Gospodarstwie Rolniczym w R.. Na tę okoliczność wniósł o dopuszczenie dowodu z zeznań świadków F. K. i E. F..

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenia w uzasadnieniu powołał się na argumentację zawartą w treści zaskarżonej decyzji. Nadto wskazał, że w przedłożonych świadectwach pracy z dnia 21 marca 1980 r. podają, że w spornych okresach wnioskodawca pracował jako robotnik transportu oraz pracownik fizyczny-popielarz. Natomiast z dodatkowych dokumentów z archiwum wynika, iż pracował jako popielarz, zatacznik, wytacznik i robotnik transportowy.

W piśmie procesowym z dnia 25 lutego 2013 r. pozwany wskazał, że okres pracy w Gospodarstwie Rolnym w R. jako traktorzysta od 6 lutego 1995 r. do 30 września 1996r. został wnioskodawcy zaliczony przez ZUS do okresu pracy w szczególnych warunkach na podstawie świadectwa pracy z dnia 24 lipca 2012 r. (k. 13).

Nadto, organ wskazał, iż z przedłożonych świadectw pracy (k. 6-11 akt „E) wynika, że w okresie od 21 maja 1969 r. do 31 października 1994 r. z przerwami J. D. był zatrudniony w (...) Przedsiębiorstwie (...), a w okresie od 5 listopada 1970 r. do 11 września 1971 r. w Przedsiębiorstwie Budownictwa Rolniczego. Wpisy w legitymacji ubezpieczeniowej, iż od 5 listopada 1973 r. do 30 września 1996 r. wnioskodawca był zatrudniony w Gospodarstwie Rolnym (...) pozostają w istotnej sprzeczności z danymi zawartymi w wyżej wymienionych świadectwach pracy, bowiem według świadectwa pracy z dnia 24 lipca 2012 r. wnioskodawca był zatrudniony tylko od 6 lutego 1995 r. do 30 września 1996 r. w Gospodarstwie Rolnym w R.. (k. 13 akt „E).

W piśmie procesowym z dnia 28 lutego 2013 r. ubezpieczony wniósł o dopuszczenie dowodu z zeznań świadków S. K. na okoliczność charakteru pracy ubezpieczonego w Gospodarstwie Rolnym w R. oraz B. M. na okoliczność charakteru pracy ubezpieczonego w Cegielni (...).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

J. D., ur. (...), w dniu 27 lipca 2012 r. złożył w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. wniosek o emeryturę.

Na dzień złożenia wniosku ubezpieczony osiągnął wymagany wiek emerytalny, nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego i na dzień 1 stycznia 1999 r. osiągnął wymagany okres składkowy i nieskładkowy przekraczający 25 lat (29 lat, 3 miesiące i 4 dni).

Ubezpieczony od dnia 1 kwietnia 2005 r. pozostaje w stosunku pracy na stanowisku pracownika gospodarczego w firmie (...) biwakowe T. C. (powyższe okoliczności są w niniejszej sprawie niesporne a nadto wynikają z akt rentowych).

Na dzień 1 stycznia 1999 r. ubezpieczony udowodnił także 11 lat, 10 miesięcy i 14 dni okresów pracy w warunkach szczególnych (od 1 stycznia 1987 r. do 31 października 1994 r., od 1 listopada 1994 r. do 31 stycznia 1995 r., od 6 lutego 1995 r. do 30 września 1996 r. oraz od 1 października 1996 r. do 31 grudnia 1998 r.).

W związku z powyższym, zaskarżoną w niniejszym postępowaniu decyzją z dnia 17 grudnia 2012 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. odmówił ubezpieczonemu J. D. prawa do emerytury (vide: decyzja z dnia 17 grudnia 2012 r. – k. 77 plik II akt rentowych).

Ze świadectwo pracy z dnia 31 marca 1980 r. wynika, iż w okresie od 21 maja 1969 r. do 30 listopada 1969 r. ubezpieczony był zatrudniony w (...) Zakładach (...) na stanowisku robotnika transportowego, a z umowy o pracę z dnia 21 maja 1969 r. na stanowisku pracownika fizycznego.

W oświadczeniu z dnia 21 maja 1969 r. ubezpieczony wskazał, że pracował na stanowisku wozak wózka K. i wózka etażowego.

Ze świadectwa pracy z dnia 2 listopada 1970 r. wynika natomiast, że ubezpieczony w okresie od 21 maja 1969 r. do 31 października 1970 r. pracował na stanowisku pracownika fizycznego (dowód: świadectwo pracy z dnia 2 listopada 1970 r., świadectwo pracy z dnia 31 marca 1980 r. – k. 6 plik II akt rentowych, umowa o pracę z dnia 21 maja 1969 r. angaż z dnia 2 listopada 1970 r., oświadczenie z dnia 21 maja 1969 r. (koperta) k. 11 akt sprawy).

W okresie od dnia 5 listopada 1970 r. do 11 września 1971 r. ubezpieczony pracował na stanowisku robotnika budowlanego w Przedsiębiorstwie Budownictwa Rolniczego w W. (dowód: zaświadczenie z dnia 9 stycznia 1978 r. – k. 8, legitymacja ubezpieczeniowa – k. 28 plik II akt rentowych, świadectwo pracy z dnia 11 września 1971 r. – koperta k. 11 akt sprawy).

W angażu z dnia 13 września 1971 r. wskazano, że od 13 września 1971 r. do 24 listopada 1973 r. ubezpieczony ponownie pracował w (...) Zakładach (...) na stanowisku wytaczniaka.

Ze świadectwa pracy z dnia 21 marca 1980 r. wynika, że w okresie od 13 września 1971 r. do 24 listopada 1973 r. ubezpieczony pracował jako popielarz.

Ze świadectwa pracy z dnia 26 listopada 1973 r. wynikało z kolei, że w spornym okresie pracował jako pracownik fizyczny (popielarz).

W dniu 22 listopada 1971 r. (angaż z dnia 13 września 1971 r.) ubezpieczonemu powierzono obowiązki popielarza (dowód: angaż z dnia 13 września 1971 r., świadectwo pracy z dnia 26 listopada 1973 r., angaż z dnia 17 listopada 1971 r., oświadczenie z dnia 17 listopada 1971 r. – (koperta) k. 11 akt sprawy, świadectwo pracy z dnia 21 marca 1980 r. – k. 9 plik II akt rentowych).

Do obowiązków ubezpieczonego w w/w spornych okresach należało wykonywanie prac zatacznika, wytaczniaka i popielarza przy produkcji cegieł. Do jego obowiązków należało zatem zebranie surowych cegieł z palet i zanieśenie ich do pieca, włożenie cegieł do pieca i ich zamurowanie, otwieranie pieca po wypalaniu, wyciągnięcie cegieł oraz usunięcie popiołu i gruzu. Pracę tą ubezpieczony wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy (dowód: zeznania świadków S. S. (2) oraz B. M. – k. 53-54, zeznania ubezpieczonego – k. 53-54 akt sprawy).

W okresie od dnia 5 listopada 1973 r. do 31 października 1994 r. ubezpieczony był zatrudniony w Państwowym Przedsiębiorstwie (...) na stanowisku pracownika fizycznego brygady polowej, gdzie od dnia 1 czerwca 1983 r. zajmował stanowisko traktorzysty. Pracę tę wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy (dowód: zaświadczenie z dnia 8 maja 2000 r. – k. 15 plik II akt rentowych, świadectwo pracy z dnia 2 listopada 1994 r. – k. 11 plik II akt rentowych, oryginał prawa jazdy – k. 5, zeznania świadków F. K., E. F. oraz S. K. – k. 54 akt sprawy).

Stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd ustalił na podstawie dokumentacji zgromadzonej w aktach rentowych pozwanego oraz akt osobowych z (...) Zakładach (...) w aktach sprawy, których autentyczności żadna ze stron nie kwestionowała. Nadto, podstawą dokonanych ustaleń były zeznania świadków S. S. (2), B. M., F. K., E. F. oraz S. K. oraz ubezpieczonego, które jako logiczne i spójne, Sąd uznał za w pełni wiarygodne.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

W świetle poczynionych ustaleń faktycznych odwołanie skarżącego J. D. zasługuje na uwzględnienie.

Przedmiotem niniejszego postępowania była kwestia ustalenia prawa ubezpieczonego do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym z tytułu pracy w szczególnych warunkach.

Wyniki przeprowadzonego przez Sąd postępowania dowodowego wykazały, że wnioskodawca legitymuje się wymaganym 15 – letnim stażem pracy w szczególnych warunkach, co sprawia, że stanowisko organu emerytalnego odmawiające wnioskodawcy prawa do wcześniejszej emerytury, nie jest słuszne.

Ogólne zasady nabywania prawa do emerytury dla ubezpieczonych urodzonych po 1948 r. zostały uregulowane w treści art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tj. Dz. U. z 2009 r., Nr 153 poz. 1227 ze zm.), zgodnie z którym ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, tj. spełniają łącznie następujące warunki:

- 1) legitymują się okresem zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż: 65 lat - dla mężczyzn, 60 dla kobiet,
- 2) mają okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej: 25 lat dla mężczyzn, 20 dla kobiet,
- 3) nie przystąpili do otwartego funduszu emerytalnego albo złożyli wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa;

Podkreślenia wymaga, iż art. 184 ust 2, zmieniony został przez art. 1 pkt 20 ustawy z dnia 11 maja 2012 r. (Dz.U.2012.637) z dniem 1 stycznia 2013r., co skutkuje tym iż od 1 stycznia 2013r. aby uzyskać uprawnienia do emerytury w warunkach szczególnych nie ma konieczności spełniania przesłanki rozwiązania stosunku pracy. W oparciu o powyższe przesłanka ta nie będzie oceniana przez Sąd Okręgowy jako przesłanka negatywna – dyskwalifikująca wnioskodawcę do uzyskania prawa do emerytury.

Podkreślić należy, iż dla uzyskania uprawnień do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym wymagane jest osiągnięcie wskazanego w przepisach wykonawczych wieku, a także przepracowanie określonej ilości lat w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze.

Aktem wykonawczym, do którego odsyła ustawa o emeryturach i rentach z FUS, jest rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Stosownie do treści § 4 tego rozporządzenia pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

W wykazie A – prac w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego – stanowiącym załącznik do rozporządzenia w dziale V (W budownictwie i przemyśle materiałów budowlanych) pod poz. 18 wskazano prace palaczy pieców do wypalania i palaczy suszarń. Dla uszczegółowienia prac koniecznym jest sięgnięcie do przepisów resortowych w tym do Wykazu A stanowisk pracy, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach uprawniające do wcześniejszego przejścia na emeryturę lub wzrostu emerytury lub renty, stanowiącego załącznik nr 1 do zarządzenia nr 9 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 1 sierpnia 1983 r., gdzie w dziale V (W budownictwie i przemyśle materiałów budowlanych), w kategorii nr 18 (Prace palaczy pieców do wypalania i palaczy suszarń) pod poz. 2 wskazano prace wypalaczy.

Nadto, w wykazie A do w/w rozporządzenia, w dziale VIII (W transporcie i łączności) w kategorii (...) pod. poz. 3. jako jedno ze stanowisk wykonywania pracy w warunkach szczególnych wskazano prace kierowców ciągników, kombajnów lub pojazdów gąsienicowych.

Dodatkowo wskazać należy, iż zgodnie z przepisem § 2 ust 1 i 2 powołanego wyżej rozporządzenia okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Okresy pracy natomiast, o których mowa w ust. 1, stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia, lub w świadectwie pracy (§ 2 ust. 2).

Trzeba jednak zwrócić uwagę, że zgodnie z utartą praktyką i orzecznictwem w postępowaniu przed sądem okresy zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przewidziane rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze mogą być ustalane także innymi środkami dowodowymi niż dowód z zaświadczenia z zakładu pracy (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 10 marca 1984 r., III UZP 6/84 oraz uchwała Sądu Najwyższego z dnia 21 września 1984 r. III UZP 48/84), a więc wszelkimi dopuszczalnymi przez prawo środkami dowodowymi.

Bezspornym jest, iż ubezpieczony osiągnął 60 rok życia, na dzień 1 stycznia 1999 r. udokumentował okres składkowy i nieskładkowy w wymiarze 29 lat, 3 miesiące i 4 dni, w tym 11 lat, 10 miesięcy i 14 dni okresu pracy w szczególnych warunkach i nie jest członkiem OFE.

Przedmiotem sporu pozostawało jedynie ustalenie, czy za zatrudnienie w szczególnych warunkach mogą zostać uznane okresy zatrudnienia ubezpieczonego w (...) Przedsiębiorstwie (...) od 21 maja 1969 r. do 30 listopada 1969 r., od 1 kwietnia 1970 r. do 31 października 1970 r. oraz od 13 września 1971 r. do 24 listopada 1973 r. oraz w Państwowym Przedsiębiorstwie (...) od dnia 5 listopada 1973 r. do 31 października 1994 r.

Pozwany odmawiając zaliczenia spornych okresów zatrudnienia wskazywał, że na podstawie przedstawionego materiału dowodowego nie był w stanie stwierdzić, czy wykonywana przez niego praca była świadczona stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Nadto, organ wskazał, iż wpisy w legitymacji ubezpieczeniowej, iż od 5 listopada 1973 r. do 30 września 1996 r. wnioskodawca był zatrudniony w Gospodarstwie Rolnym (...) pozostają w istotnej sprzeczności z danymi zawartymi w wyżej wymienionych świadectwach pracy, bowiem według świadectwa pracy z dnia 24 lipca 2012 r. wnioskodawca był zatrudniony tylko od 6 lutego 1995 r. do 30 września 1996 r. w Gospodarstwie Rolnym w R.. (k. 13 akt „E).

Ponadto podał, że ubezpieczony w dniu składania wniosku o emeryturę nie rozwiązał stosunku pracy.

W ocenie Sądu, fakt wykonywania przez ubezpieczonego pracy w szczególnych warunkach w (...) Przedsiębiorstwie (...) w spornym okresie znajduje potwierdzenie w zebranych w sprawie materiale dowodowym (w treści dokumentacji w aktach osobowych ubezpieczonego). Niewątpliwie został on potwierdzony i uszczegółowiony zeznaniami świadków S. S. (2) oraz B. M. – współpracowników ubezpieczonego ze spornych okresów zatrudnienia – którzy zeznali, iż wnioskodawca w okresach od 21 maja 1969 r. do 30 listopada 1969 r., od 1 kwietnia 1970 r. do 31 października 1970 r. oraz od 13 września 1971 r. do 24 listopada 1973 r. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał czynności, (zebranie surowych cegieł z palet i zanieśenie ich do pieca, włożenie cegieł do pieca i ich замуrowanie, otwieranie pieca po wypalaniu, wyciągnięcie cegieł oraz usunięcie popiołu i gruzu) dotyczyły produkcji cegieł.

W ocenie Sądu, z treści zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego również jednoznacznie wynika, że w okresie od dnia 1 czerwca 1983 r. do 31 października 1994 r. ubezpieczony stale i w pełnym wymiarze czasu

pracy wykonywał pracę w brygadzie polowej na stanowisku traktorzysty. Okoliczność tę Sąd ustalił na podstawie dokumentacji znajdującej się w aktach rentowych pozwanego, a ponadto na podstawie zeznań świadków F. K., E. F. oraz S. K., którzy podobnie jak wyżej, byli współpracownikami ubezpieczonego w spornym okresie zatrudnienia.

Zdaniem Sądu, przesłuchani w sprawie świadkowie posiadają odpowiednią wiedzę na temat charakteru wykonywanej przez ubezpieczonego pracy, byli bowiem zatrudnieni wraz z nim w tych samych okresach czasu i w tych samych zakładach pracy. Zeznania świadków były spójne i logiczne i korespondowały z treścią zeznań ubezpieczonego. Sąd nie znalazł zatem jakichkolwiek podstaw by kwestionować jego wiarygodność.

Zaznaczyć przy tym trzeba, iż dla określenia, czy dana praca wykonywana jest w warunkach szczególnych i w szczególnym charakterze nie ma znaczenia nazwa stanowiska pracy, ale charakter faktycznie wykonywanych czynności – tak też wypowiedział się Sąd Najwyższy w orzeczeniu z dnia 21 kwietnia 2004 roku, II UK 337/03, OSNP 2004/22/392, który to pogląd Sąd w tym składzie w pełni podziela.

W świetle powyższego, brak jest w ocenie Sądu jakichkolwiek podstaw do zakwestionowania szczególnego charakteru pracy wnioskodawcy. Jak zaś trafnie wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 12 września 2006 r. w sprawie I UK 59/06 (opubl. w OSN Nr 17 – 18/2007, poz.259) faktycznie istotne znaczenie dla zakwalifikowania danej pracy jako wykonywanej w szczególnych warunkach ma jedynie bezpośrednie narażenie pracownika na działanie czynników szkodliwych, kwalifikujących daną pracę jako wykonywaną w szczególnych warunkach, a nie inne czynniki, jak np. forma zatrudnienia – rodzaj zawartej umowy o pracę.

Powyższe okoliczności nie wątpliwie pozwalają na zakwalifikowanie pracy ubezpieczonego w okresach od 21 maja 1969 r. do 30 listopada 1969 r., od 1 kwietnia 1970 r. do 31 października 1970 r. oraz od 13 września 1971 r. do 24 listopada 1973 r. do pracy w szczególnych warunkach wykazanych w dziale V (W budownictwie i przemyśle materiałów budowlanych) pod poz. 18 wykazu A – prac w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego – stanowiącym załącznik do w/w rozporządzenia oraz w dziale V (W budownictwie i przemyśle materiałów budowlanych), w kategorii nr 18 (Prace palaczy pieców do wypalania i palaczy suszarni), pod poz. 2 wykazu A stanowisk pracy, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach uprawniające do wcześniejszego przejścia na emeryturę lub wzrostu emerytury lub renty, stanowiącego załącznik nr 1 do zarządzenia nr 9 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 1 sierpnia 1983 r.

W ocenie Sądu, w świetle poczynionych ustaleń, nie ulega również wątpliwości, że do prac w warunkach szczególnych wskazanych w wykazie A do w/w rozporządzenia, w dziale VIII (W transporcie i łączności) w kategorii (...), pod. poz. 3 należy również zaliczyć okres od dnia 1 czerwca 1983 r. do 31 października 1994 r.

Biorąc pod uwagę, powyższe w ocenie Sądu ubezpieczony spełnił wszystkie przesłanki dla nabycia emerytury w obniżonym wieku, ponieważ w dniu 24 sierpnia 2012 r. ukończył 60 lat, na dzień 1 stycznia 1999 r. udokumentował okres składkowy i nieskładkowy w wymiarze, co najmniej 25 lat, nie jest członkiem OFE.

Wynik przeprowadzonego w sprawie postępowania dowodowego wykazał, iż wobec zaliczenia spornych okresów od 21 maja 1969 r. do 30 listopada 1969 r., od 1 kwietnia 1970 r. do 31 października 1970 r. i od 13 września 1971 r. do 24 listopada 1973 r. oraz od 1 czerwca 1983 r. do 31 października 1994 r., wnioskodawca legitymuje się 15 letnim stażem pracy w szczególnych warunkach.

Sąd Okręgowy zważył, iż pozwany zaskarżoną decyzję argumentował też uchybieniem ubezpieczonego w zakresie braku rozwiązania stosunku pracy. Wskazać należy, iż zgodnie z wyżej powołanym nowym brzmieniem art. 184 ust. 2, z dniem wejścia w życie ustawy zmieniającej tj. z dniem 1 stycznia 2013 r. zrezygnowano z obowiązku rozwiązania stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą – jako przesłanki koniecznej dla nabycia prawa do emerytury.

Mając na względzie przedstawione wyżej okoliczności, Sąd na podstawie przepisu art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. i cytowanych wyżej regulacji, zmienił zaskarżoną decyzję organu ubezpieczeniowego i przyznał J. D. prawo do emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach od dnia 1 stycznia 2013 r.

W pkt II wyroku, Sąd Okręgowy oddalił odwołanie odnośnie przyznania prawa do emerytury przed dniem 1 stycznia 2013 r., bowiem skarżący nie rozwiązał stosunku pracy.

W pkt III orzeczenia, Sąd Okręgowy uznał z kolei, iż pozwany organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nie ustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji z uwagi na to, że dopiero zmiana przepisów w zakresie konieczności rozwiązania stosunku pracy oraz przeprowadzenie obszernego postępowania dowodowego w toku postępowania przed sądem, w tym w szczególności dopuszczenie dowodu z zeznań świadków, umożliwiło rozstrzygnięcie, czy praca wykonywana przez J. P. w spornych okresach stanowiła pracę w warunkach szczególnych.

SSA w SO H. Witkowska-Zalewska

Zarządzenia :

- 1.odnotować w kontrolce uzasadnień,
- 2.odpis wyroku wraz z uzasadnieniem i aktami rentowymi doręczyć pełnomocnikowi
pозwanego,
3. przedłożyć z wpływem apelacji lub za 21 dni z zpo.

SSA w SO H. Witkowska-Zalewska